

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ée!

F.

Šerbske njedželske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šmolerjez knihiczišcžećni w Budyschinje a je tam ša šchtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Judika.

Jana 8, 46.—59.

Džeń a bližichi je nam čizichi pjatk, tydžeń a křutnišche šu šćenja a wobczěnosćow polnišche Jeho čzerpjenje, móžnišchi šo njepšcěžel pokasuje a čzežšche je bėdženje, kotrež šo bėdžicž mējesche.

Ach, kak hušto je wón šo se židami bėdžicž dyrbjal! Woni do čzišta žaneho šrošmjjenja ša jeho wot Boha Wótza jemu porucženy skutk njemējachu. Šswětne šbože šebi wot njeho woczakowachu; wo šbože dusche njebě žane woprašćenje ani žedženje. „Wny mamy Abrahama ša Wótza“ bė jich šłowo.

Ach, hdy budžišche wón nětk šnajmjenscha mjes šwójimi wuczomnikami kuš šrošmjjenja ša njeho namakał! Ale tež tudy tón šamy njerosom! Tu staj Jakub a Jan, a tu je jeju šłowo: „Knježe, chzeš-li, dha chzemój rjeknyč, šo by wohen š njebjes padnył a spalil jich, jako tež Eliáš čzinješche,“ a Jesuš pohrošy jimaj — a wěšče š wulkim murudženjom — „njewěštaj, kajkeho ducha džěšćzi w ój staj? Čłowski šyn njeje pschichoł, šo by čłowjekow dusche škasył, ale šo by je šdžeržal!“ Tu je Pětr, a jako bėšche tšji lěta š Knjesom hromadže byl a wón bėšche jim šwoje pschihadžaze čzerpjenje a wumrjecže psched woczji stajil, wša Pětr jeho k šebi a šawrěsta na njeho: „Bóh čze šwarnuj, to šo čzi njestanje!“ A tón Knjes šo k njemu wobrocži a džěšche: „Dži wote mnje přecž, Satanašo! ty šyn mi k pohórsćenju; ty njeměniš, šchtož Bože, ale šchtož čłowjecžne je.“ A Šilipej wón runje won prajesche:

„Tak dolho šyn ja pola waš, a ty mje njesnajesch,“ a Domasch njehasche wěricž, a wuczomnikaj, kiž do Emmauša džěšchtaj, šdychowaschtaj: „Wny šo pak nadžijachmy, šo wón Šraela wumóže.“ — Njespósnajesch š tutnych šłowow jeho pošpochi trajaze bėdženje š tym njerosomom šwojich wuczomnikow — „a wšchat nicžo wot teho njerosymjachu a ta rěč bėšche jim potajena a njewjedžachu, šchto prajene bė.“ —

Dale snajesch jeho wobštajne bėdženje š farisejškimi a pišmawucženyimi, kiž jeho njepšcěstawajo špytowachu a wupóšćelachu šakarjom, šo bychu jeho na jeho rěčzi šašłapali. Kajke žiwjenje! Kajki to čłowjek! Tu ničto njebě, kiž by jeho šrošmił a kotremuž budžišche šo doměricž mohł! Šchto jemu šbytkne wosta? Judica! to je šudž! Šsudž mje, Božo! a wjedž mi moje prawo pschecžiwu temu nješwjatemu ludej a wumóž mje wot tych jebatnych a šlych ludži! Psalm 43, 1. Tak dyrbjesche wón šwoje prawo šapoložicž pola šwojeho njebjeskeho Wótza.

A nětk pohladaj na našche džěnišche šćenje! Lud šo š nim wadžesche; šako bėdženje! Ach, hdy by wón džiwny čzinił, dha by lud š wulkim hłoškom šawołał: Wón je wšchitko derje čzinił, hłuchich čzini wón šlyšchaznych, a němich rěčaznych.

Ach, hdy by wón lubošne přėdowanja džeržal a š pschirunanjemi k ludej rěčal, dha by lud prajil: Wón wuczesche jich móžnje a niz jako pišmawucženi.

Alle hdy by wón šam wo šebi rěčal, wo šwojim bójštwje, wo tym, šo je Boži šyn, šo je Bóh jeho pošłal, šo je křlėb žiwjenja, šo čze hřěšnikow k pošćě wabicž,

dha by lud prajil: to je twjerda rěcz, schtó móže ju słyschecź!
a hlaj, wot teho czaſa wotěndže wjele jeho wuczomnikow
nasady a wjazy i nim njelhodžachu. Pšchezo i nowa
dyrbjesche wón shonicź: Wón pšchindže do teho ſwojeho,
a czi ſwoji jeho njepšchijachu; a to ſwětło ſwęczeſche
w cžemnoſczi, a cžemnoſcź njeje jo ſapšchijala! a dženſ
i njemu prajachu: ty ſy Samaritſki a maſch cžerta!

Haj, Jeſuſ ſwědczi ſam wo ſebi. Jeho ſłowa ſu
ſame ſwědczenja wo ſebi ſamym; to je jara ſpodžiwna
wěz! to je něſchtó nowe! W tym ſo roſdžěluja jeho ſłowa
wot wſchitkich, kiž ſu ſo hdy rěczale, wot ſamych ſłowom
profetow a japoſchtołow; profetojo wěſchězachu na njeho,
japoſchtołajo předomachu wo nim. A ſrjedža mjeſ nimi
ſteji wón a ſwědczi wo ſebi, a jeho ſłowa ſu: Ja ſym
horjeſtawanje a žiwjenje, schtóž do mnje wěri, tón budže
žiwj, hačž runje wumrje.

Ja ſym pucź, wěrnoscź, žiwjenje; nichtó njepšchindže
i Wótzej, ſhibe pšchese mnje, a w ſcženju dženſ: budže-li
ſchtó moje ſłowa dđeržecź, tón ſmjercze njewohlada wěcžnje,
a ſaſo: Přjedy dyžli Abraham bu, ſym ja. Abraham,
waſch Wótž, wjeſeleſche ſo, ſo by wón mój džen widžil.
To njemóžachu židži wopšchijecź; te ſłowa ſdachu ſo jim
bucź hanjenje na jich Wótža Abrahama; woni ſamjenje
ſbėhachu, ſo bychu je na njeho cžiſkali. — Ty paſ praſchey
ſo, hdže je ſmjertny cžłowjeſ, kiž by tajke ſłowa rěczecź
mohł ſam wo ſebi? hdže cžłowjeſ, kiž prajicź ſwědczeſche:
moje ſłowa ſu duch a ſu žiwjenje, budže-li ſchtó moje
ſłowa dđeržecź, tón ſmjercze njewopta wěcžnje. Sběžni
paſ něk ſu, luby ſchescžijano, kiž njewidža a wſchaf wěrja!
A tola! my njeſymy jeno na wěru poſaſani! Ty móžeſch
wěrnoscź jeho ſłowom huſto doſcź we wutrobje ſacžuwacź.
Njeſy hiſchcže hodžiny měl, hdžež ſy jeho wobſbožazu,
wofſchewjazu, troſchtowazu bliſkoſcź bohacze w ſebi ſacžuwal,
hdžež ſy wobtruczič dyrbjal: haj, jeho ſłowa ſu duch
a ſu žiwjenje? ſchtóž do nich wěri, njewumrje! Widžiſch
wſchaf ſwoju ſmjercź pšched woczomaj a tola wyſtaſch
i Pawołom: Ssmjercź je póžrjeta do dobycža! hdže je,
ſmjercź, twoje žahadło? hdyž ſchescžijenjo wumru, wſchaf
widžimy, ſo woczji ſandžela, widžimy ſamu ſmjercź a ſame
ſahinjenje: twoje duchomne woło paſ widži Khryſtuſa
ſtejo, žiwjenja ſerſchtu, ſmjercze pšchewinjerja, a ty rjeknjeſch:
Anježe, twoji morwi wožiwja, a ja wěm, ſo mój wumóžnik
žiwj je; tehodla ſhwalemy budž Bóh a Wótž naſcheho
Anjeſa Jeſom Khryſta, kiž naſ po ſwojej wulkei ſmilnoſczi
i noweho porodžil je na žiwu nadžiju. Aſchescžijenjo
widža w kaſchcžu kolebku ſwojeho noweho pšchekraſnjeneho
cžěla, w rowje cžichu ſparnu komorku, w pohrijebnicžcžu
daloku rolu Božu, kiž na tamnym wulkim Anjeſowym
dnju ſwoje plody da, a tehodla je Khryſtuſ wjazy dyžli
Abraham, a Abraham je ſo ſbőžny ſcžinil pšches njeho,
pšchetož we wěrje do teho ſlubjenja, do teho ſymjenja,
kiž dyrbjesche i jeho žiwota pšchincź a w kotrymž dyrbja
požohnowane byč wſchitke ludy ſemje, je Abraham wumrjeł.
Abraham wěrjesche temu Anjeſej, a to wón jemu i prawdoſczi
pšchizpi. Wěrjſch ty? Hamjeń.

J. w K.

Dobry rezept.

Stary wóh Antonius mjeſeſche ſchescžijanſkeho bratra, kiž
běſche huſto wot ſrudoby cžezkich myſłow a ſpytowanjom nadběho-
wany. Naſ tón ſamj ſaſo pšchindže a Antoniej ſwoju cžezu na
wutrobje ſkoržeſche. Tón wotmolwi: Ty dyrbjſch ſhorch hladacź

wufnyč a druhim troſcht a pomoz pšchinoschecź, potom ſo i tobu
polěpſchi. Tón ſtyſtny to najpřjedy ja žort dđeržeſche; tola na to
ſłowo poſłuchaje a ſpőſna, ſo bēſche jemu tamón derje radžil.
Pšchi zuſej nuſy ſo jeho wutroba ſaſo ſcžopli, a pšches ſlužbu
druhym wón ſam je ſebje won pšchindže. Wón nawuſtny lubowacź
a ſa druhich kaž ſa ſebje ſo modlicź. Přjedawſcha ſtroſchtna wěra
jemu ſaſo do wutrobje ſacžeže, a wón bu ſa wjele hiſchcže je
žohnowanjom.

M. w M.

Bože wodjenje a ſaſtaranje.

(Chr. B. Gellert.)

ſłóſ: Schtóž cžini Bóh, wſcho dobre je.

Na Boha, niž na ſwoju mój
Chzu ſwoje ſbože twaricź,
Ja ſwojoj' Wótža džen a nój
Chzu i zplej duſchu ſhwalicź.
Niž dđerzi ſwět taſ wjele lět,
Tón budže w kőždym mēſcže
Eso ſa mnje ſtaracź wēſcže.

Wón widžeſche wot wěcžnoſcže,
Schtó i wužitku nam budže;
Nam woſbudži paſ wjeſele,
Paſ horjo tu a druhdže.
Schtó dwělujieſch, ſo ſrudžujieſch?
Ach, wojuj jeno ſwěru,
Eswět pšchewinjeſch pšches wěru.

Bóh wě, ſchtó duſcha požada,
To by tež mi ſo dalo;
Haj, wo cžož přjedy proſchach ja,
By mi ſo i ſbožu ſtalo.
Bóh ſtara ſo ſa ſwojeho;
Duž nochžu, ſchtóž ſej žadam,
Na jeho wolu hladam.

Njei' cžaſne ſbože wobſtajne
Tu huſto cžežicho noſnyč,
Hačž ſnjeſboženje wohidne,
Niž nuczi ſhroble proſnyč?
Wſchaf woſmje tu ſmjercź nuſu wſchu,
Tež ſbože, cžeſcź a ſchazy
We rowje nimaſch wjazy.

Na tym, ſchtóž kőždom' ſbőžne je
Bóh njeda žanom' tradacź;
Cžeſcź, wjeſ'le, dobre žiwjenje
Nam ſbőžnoſcź njem'ža nadacź.
Schtóž Boha ma ſa Sběžnika,
Tón ſhoni, taſ wón noſny
S nim ſchiž, hdyž ſwěru proſny.

Schtó je wſcha rjanocź žiwjenja?
Kaſ rucže to wſcho ſhinje!
Schtó dha je brēmjo cžerpjenja?
Kaſ rucže ſo tež minje!
Twať na Boha, wón wupomha.
Eso ſradujcže, wy wěrní!
Anjeſ pomha, ſcže-li ſwěrní.

H. Bróſka,

we ſwojim cžaſu duchomny w Budeſtezacž.

Na puczu k smjerczi.*

Plóš: Póježe, dušče, spominaježe —.**

Won na Golgatha Knjes čehnje
W duchu merny w Božim mjenje,
Hrěšchnizy joh' pschewodža! —

Króna čerńjowa joh' psichi,
Hrěch mój wutrobu jom' tysi,
Kschiž swój njeke sczerpliwje.

Spróznje džetej jeho nosy
Po taf srudnej čezkej drósy;
Hóřka kóžda krocžel je.

Woblicžo je blěde jeho,
Bološč jěra hlada s njeho,
— Swjastki jeho čwiluja.

Nutrnje dži sa nim, dušča,
To woprawdže šo čzi klišča,
So s nim čehnjescy we šylsach.

Šchto ma na šebi pucz jeho,
Kiz džě njeje čžinil šeho,
— Wopominaj pokutnje!

Njesapomń, šo masch s nim šhodžicž,
Daj wot njeho rad šo wodžicž,
Nješ tež sczerpliwje šwój šchiž! —

Króna budže junu šwjata
Wědžerjam wschēm šprawnym data;
— Šbóžny je, šchtóž pschewinje!

Šswjata budž mi twoja droha,
Štupaj s tobu moja noha,
Ša šobu čehń, Šesu, mje!

Wudžeržecž daj mi pschi tebi,
Šo mje junu šbóžnje debi
Twoja króna krašnosčže! —

* Š rukopiša „Kschiž a króna“.

** Šl. „W. miš. hart.“, čž. 29.

Dolžnik.

Roshorjenty šo muž se stola pošběže, čžišny list, kotryž běšče runje čžital, na blido a džesche: „Widžiš, žona, taf ma pschińčž! Najprjedny šmój dobročžiwaj a požčžimoj tajtemu čžlowjetej, potom njedostanjemoj ničžo šašo a damoj jeho wěžy čžasacž, a nětko šo wón napšchecžiwja a dawa namaj hroshečž, šo naju hnydom wobškorži, jeli jemu čžasane wěžy njewróčžimoj. Ššlowcžto „hnydom“ je hišchče tolsče požmužtnjene. Ša čži s žyła wurjež njemóžu, taf wohidna mi ta žyła naležnosčž a tónle čžlowjel nětko je.“

„Ach“ „šnapšchecžiwja žona, „wón je tola psche šhudobneho a šmilnosčže potrebneho napohlada. Wóndano jeho na drósy trjedich; mi bě jeho nimo mery žel.“

„Ab!“ napomni muž, „chžesč-li to taf wsacž, dha šo ta wěž šnana hišchče šnjesčž da; twoje šłowo mje trochu šmėruje.“

„Daj“ „žona poštracžesche, „hnyž móže mi čžlowjel pienježneho dolha dla hižom taf wohidny byčž, taf wohidna dyrbjala ja Bohu hafle byčž šwojeho wulkeho hrěšchneho dolha dla! U

taf šym s Bohom husto doščž wobšhadžala njedžiwajo na hróšbny dolh, s kotrymž pola njeho napišana šteju! Šchto mělo šo šo mnu štacž, jeli jeho mje žel bylo njeby!“

F.

Rjany wuhlad.

Na jenej wyschinje w blisťosčži Žitawy štejesche mlody muž, kotryž chžysche do kužiškich horow puczowacž. Wješny listynoscheč pschistupiwšchi k njemu džesche: „Mój knježe, tule je najrjeńšchi wuhlad do žykeje krajiny. Šdnyžkuli ja šem pschitadžam, dyrbju pschezo hafle šhwilku powotpočžowacž a šo nad krašnej krajinu wofšchemicž. Kotry dypł běšchče dha šebi Wš do woczow wsali? Wš štejeschče džě žyle do rospominanja ponóřjeni.“

Mlody muž šo pošmėwofny a wotmolwi: „Ša pschezo hišchče ša tamnej dobrej žonu hladač, kotraž tamle deľekach džě; wona je w Žitawje pošyla a je šebi tom wschelake šnafupowala ša jenu šhudu, šhoru wudowu šwojeje wšy. Tež wschelake wofšchemy je šebi kupila, šo mohla šhoru s nimi pschěšlapnyčž a šwješelicž. Wona s tej šhudej pschiwusna njeje, wonej ani šušodžy njejštej; ale wona prajesche: „Mi je jeje žel, šo je taf wopuschčžena; duž dyrbju šo nad njej šmilicž.“ Šónle rjany dohľad do žiwjenja, kotryž mi tamna žona da, běšche s pschicžinu, šo na tónle rjany wuhlad žyle pošabych.“

F.

Ša konfirmaziju.

Dha wsmi nětk mojej ružy
U pschewodž mje
Na puczu k njeju dužy
U wobštajnje.
Ša njemóžu šam šhodžicž
Kiz krocžalku;
Šdžež ty mje budžesč wodžicž,
Šam šobu du.

Njech kryje twoja šmilnosčž
Mi wutrobu.
Špožčž jej pschi wješ'lu čžichosčž
U we horju.
Njech šložu šłaby tebi
Ššo k nohomaj,
U nježadam šchto šebi —
Mi wėru daj.

Šacž pschede mnu ty móžny
Ššo potajišč,
Wšches čžėmnosčž mi kraj wótžny
Wšchaf wobradžišč.
Duž wsmi nětk mojej ružy
U pschewodž mje
Na puczu k njeju dužy
U wobštajnje.

M. w M.

Dobra pruha.

Štary muž, w šewjernej Amerizy bydlazy, běšche šebi s lėta-dolhim lutowanjom rjane šamoženje, po ludžazyč rėčžach na 20,000 dollarow wunosčhaze, nahromadžil. Šako wón šwoje škóncženje šo bližicž šacžuwasche, pišasche šwojim pschiwusnym: „Šyma je psched durjemi; nochže mi něchtó wot waš malu pošpjeru pschiwobrocžicž, šo mohł šo psched hlodom a šmjeršnjenjom šafitacž?“ Še žaneje štromy wón ani wotmolwjenja na šwoju

próbstwu njedosta; jeniczy bratrowa dżowka, khuda holeczka, kotraž dyrbjesche bebi jako wuczerka swój khleb safluzicz, póbla staremu wujej 50 dollarow, kotrej bě bebi wulutowala. — Kac wulke bě potom jejne pscheklapnjenje, jako borsy na to shoni, so je wot swojeho wuja sa jeniczu herbowku jeho samozenja postajena!

Haj, budzichu to czi drusy wjedzeli! Spomnjeny starz bešche woprawdze mudry muž byl: pschikhadzesch-li jako próstwat, dha hake prawje nashonisch, schto w czlowjeku je! Kac pokazuje so tehdy něfotryžtuli zyle hinašchi, hacz by hacz dotal wo nim wěrič. Seno schtož rady dawta, je hódny bracz a derje naloži, schtož jemu na bohatstwie, kublach a pjenjesach pschipaduje!

F.

Osi kschize.

Powjedańczo po podawku se Serbow.

(Skónczenje.)

V.

Mjes tym so Jan w Budyschinje w huěwje takle sakhadzesche, knjezesche tež struchloscz we Wjenkez domje. Tak dolho hacz bě pschipowjedanje tralo, bě so Herta nadzijała, so i maczernej pomozu nana bebi pschikloni a jeho wutrobu tak daloko smjehczi, so Suriej wotpowje; ale wschitke jejne próstwy a plakanje bě podarmo bylo; nan bě pschi tym wostal: „Ty by dzimna a hlupa holza, hdyž by jeho prjedy wustacz mohla, czecho dla nětko niz? Tajkeho nawozenju njenamatašch kóždy džen na drósy. Póndže wschitko derje, chzesch-li jenož rojomna bycz.“

Uch, tak so tu Herta dženka kajesche a rudzesche, so je i pscheczimnym nawozenjom prjedy tak husto wobkhadzowala! Zel je jej kóždeho pscheczelného kłowa, kiž bě jemu hdy prajila. Ale schto pomhalsche jej wschitka zelnoscz, njewerjesche bebi ani srudna so psched nim pokasacz. Duž do wscheho, schtož mohlo ju setlacz, so podawšchi da so do njewjeszczinskeje drašty shotowacz a czakasche, ničzo dobre njewoczakujjo, na nawozenju. Hdyž bě tón dšchol a po starym waschnju posnědal, podachu so na pucz do Božeho doma. Jako bechu wote wby hižom khětrje daloko, saklyschachu na dobo kónski dupot, a dolho njetrjesche, dha wuhladachu wojaka napscheczjo bebi w polnym stoku jechajo. Skoro bě jim blifko. Surij najprjedy jeho spójnajo sawoła na njeho: „D ty by jara sahe na kwap pschischol, my hake k wěrowanju jědzemy.“

Šědny pschi swojim khwatku so najprjedy na nich najsterje dohladał njebě; nětko nawróczi konja runje napscheczjo nim a sawoła džiwoje: „Sa chzu wam kwap! — Wróczje so!“

Tamni i postroženjom na so pohladowachu. Surij hordže wotmolwi: „Hoho, tak khětje do njědže.“

Šědny pak bě to muprajil, bě hižom tež roshněwany jědny i konja sleczał a jeho pschekloł, a prjedy hacz móžesche brašcha wobaracz, i jenym wotmachom njewjescze hlouwu wotczal. Brašcha, wo swoje žiwjenje so bojo, bě mjes tym swój tešak wuczahnył a chzysche so hameho wobaracz, ale nowy ras a tež jeho prawa ruka wotlecza i tešakom. Rosdžiwjeny Jan slecza saho na konja a czerjesche, schtož móžesche tón dostoczicz. — Tola hnydom wotuczji jeho swědomnje a pšnamišchi swój burowy skutk a njestóncznu srudobu swojaju hižom stareju staršchaju, sahubi i tymkamym njeczom, i kotrymž bě swojich njepscheczelow morič, tež swoje žiwjenje.

* * *

Dolho czakachu we L. nawozenju a njewjestu, a hdyž do kónza pschicicz njechaschtaj, póblachu někoho po njaju. — Srudoba psche wschu srudobu knjezesche w zylej wby, hdyž bechu jeju morweju namakali. A jako posdžišcho shonichu, so je Jan tón bjesbóžny mordac byl, hrjebasche někotrehožtuli swědomnje, kiž bě prjedy

Janaj donoschował abo jeho schczuwał; drusy saho džiwachu so, tak je wón tola tajki njeskutk wobenčz mohł, hdyž je prjedy tak dobroczimny byl. Ale mala schkriczka sapali a sahubi wulke město a šnadne rošlobjenje, hdyž so njepotkóčza, sapučzi wutrobu!

Kaž nam powjescz dale praji, buchu wschitzy tšjo na tym kamšnym měšče sahrjebani, hdyž bechu wumrjeli, a tež Jan tam, hdyž bě so sakloł. Po jastarskim waschnju bu kóždemu schiz poštajeny, kiž tam hišcže dženka steja psched tak mjenowanymi Wbohez mostami.

-16-

Wschelake i bliska a i daloka.

Š Draždžan. Šandženu njedželu Łátare bě so wulka šerbska wošada w schiznej zyrkwi w Draždžanach shromadžila, so by so wobdželila na kemschach w maczernej rěczi. Š wošady stupi 66 mužskich a 116 žónskich (hromadže 182) ke knjesowemu wołtarzej. Špowjednu wuczbu wotně k. farač Jakub i Njěšmaczidla; přėdowanje k. duchowny Woigt i Šodžija. — Tón knjes žohnuj dale swój šerbski lud w zushje!

— Präparanda, pschihotowarnja sa seminar we Wojerezach, so 27. haprleje wotewri.

— Š Draždžanach šmjeczesche našch šerbski hudžbnik Šjarnat Šrawz 1. haprleje swój pjecz a dwazyczilětny sastojnski jubilej. Ššched 25 lětami je wón swoje přenje wuczerške sastojnstwo w Kalezach nastupil. Wón ma wulke saklužby wo našch šerbski špěw. Tcho dla jemu tež našch šerbski lud wutrobne pscheczja šczele k jeho jubileje i tym wutrobny pscheczom, so chzyl jeho Wóh luby knjes hišcže dolhe lěta našchemu šerbskemu ludej šdžeržecz.

— Š twarom železnicy i Nadworja do Barta je so w šandžnym tydženu šapoczalo. Ššchi šastanišcžu w Nadworju móžesch widžecz, tak tam pilnje džělaju. Šjetsche pak je hišcže wješele, so je tež nimale wěšte, so so nowotwar železnicy i Kalez do Wojerez pschichodne nalěczo šapocznje. Budyske hamtske hetmanštwjo je sa sakku mješnu krajinu pschihotowanške džěla hižom pschipowjedžila.

— Na dwórnišcžu w Wignicy je so wulke njšbože mělo, pschi kotrymž je so 30 czlowjekow šraniko a tšjo so morili. Tworowy czah do dwórnišcža pschijědže, duž i bofa dwě lokomotivje do czaha šjědžeschej. Žalošne bešche to wupuščenje. Na njšbože bechu tworowemu czahaj hišcže 3 wošobowe wošy i něhdže 120 rusko-pólskimi džělaczerymi pschipošbnjene, kotšiz na lětno ratarške džělo puczowachu. Žalošne wołanje a žaloščenje psches pomětr klinešesche. Šena žona ležesche w rospadantach sahrjebana wot 5 hodž. rano hacz pschipołdnju w 1 hodž.; prjedy so njehodžesche wuczahnycz, dokelž jej czežke želešo na nohomaj ležesche. Wona so do šhorownje dowješe, hdyž dyrbjachu wobej nošy prjecz wjacž. Njedželu wječor wona wumrje. Tež jejna džowka je wumrjela. Dale je hišcže 6 lětno džěczo šmjercz namakalo. Winu ma wódžer i lokomotivy, kotraž do tworoweho czaha šajědže.

— Š Šudiskej so pišche, so je tam šemjerjenje wulke njšbože nacžimilo. Šnano w 6 hodž. šta so 1. štok. Na njón šczěhowasche hišcže 10 štokow. Wošebje je schtoda wulka w Lahorje, Wosuro a Ugra. Š Lahorje šu twarjenja hromadu padle a je najškerje wjele czlowjekow wo žiwjenje pschischlo. Š Wosuro njeje twarjenja, kotrej njeby wobschodžene bylo. Šnowa katholicka zyrkej leži w rospadantach. Tež druhe města šu czerpěle.

Dalšche dobrowólne dary sa wbohe armeniške šyroty.

Š Bartškej wošady psches knjesa šararja Mateka:

Š. Š. i Dubrawki 5 hr. — np.

Š mjenje wbohich šyrotow wutrobny džal.

Šólcz, redaktor.